

målet om frie valg i Tyskland for at skabe en fælles regering for hele Tyskland var det ikke lykkedes at blive enig med Sovjetunionen. Det samme gjaldt spørgsmålet om en fredstraktat med Østrig. — Optagelsen af en række nye medlemmer i FN var ligeledes gået i stå, og nedrustningsspørgsmålet havde kun gjort ringe fremskridt. En række lande havde fremsat konstruktive forslag, men Sovjets repræsentant havde afslået at samarbejde. — Han håbede på mere held under denne forsamling og fandt, at nedrustningskommissionens arbejde burde fortsættes.

Med hensyn til kolonispørgsmålet fremhævede han moderlandenes ansvar for den derboende indfødte befolknings gradvise udvikling og advarede mod for tidligt at overlade disse befolkninger til en farefuld selvstændighed. Han støttede den franske udenrigsministers standpunkter om at respektere pagtens bestemmelser og fremhævede den store risiko for at svække FN ved at udvide organisationens jurisdiktion. Det ville være meget farligt for denne at blande sig i medlemsstaternes indre anliggender.

Talens sidste afsnit omhandlede Korea, hvor Eden fremhævede aktionens kollektive karakter som et forsvar mod aggression og ønsket om nu at nå til en ordening. Han opstillede fire principper for løsningen af krigsfangespørgsmålet: ret for enhver fange til løsladelse i tilfælde af en våbenstilstand, ret til hurtig hjemsendelse og pligt til at lette hjemsendelsen samt manglende ret til at gennemføre denne ved magt. Han udtalte håbet om, at Vishinskij ville overveje disse principper og acceptere dem, så de kunne

udtales i en resolution og blive grundlaget for en ordning. Deres gennemførelse ville kræve iværksættelse af et særligt apparat, i hvilken forbindelse han nævnte de forskellige forslag, der var fremkommet om løsningen af krigsfangeproblemet. Det russiske forslag om en ny kommission kunne han ikke acceptere. — Det gjaldt om at få afgjort uoverensstemmelsen angående krigsfangerne og herefter skride til en politisk konference til ordening af selve forholdene i Korea; først da ville der være fornyet håb for verden.

Af de øvrige deltagere i generaldebatten kan nævnes Den Sydafrikanske Unions repræsentant, som fremhævede den enhed i formålene, der var nødvendig, for at FN kunne opretholde international fred og sikkerhed, et hensyn, der havde fået Unionen til at deltage aktivt i militæraktionen i Korea. Han fremhævede samtidig faren ved, at De Forenede Nationer behandlede sager, der ikke faldt indenfor organisationens område, specielt sydafrikanske sager, der efter hans regerings opfattelse måtte anses for indre anliggender, og anførte, at dette ikke var i pagtens ånd.

En af de sidste talere var ambassadør Entezam, Iran, som gav en længere fremstilling af oliestriden mellem hans land og Storbritannien og grundene til, at Irans regering havde afbrudt den diplomatiske forbindelse med Storbritannien.

Generaldebattens anden del strakte sig over fire dage, i hvilket tidsrum ialt 25 stater deltog i debatten mod 16 i den første halvdel. Den sluttede den 13. november 1952.

Valg af medlemmer til rådene.

1. Valg til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 13).

I plenarmødet den 25. oktober valgte forsamlingen som efterfølgere for Brasilien,

Nederlandene og Tyrkiet, der efter tur afgik den 31. december 1952, Colombia, Danmark og Libanon. Colombia og Libanon fik 58 stemmer, Danmark 56. Valget gælder for to år.